

dest talt besynderlig" sigter jeg til det Forslag, som findes opført under Nr. 7, om hvilket det, som det forekommer mig, har nogen Banstkelighed for Landstthinget at have nogen Mening, da der deri tales om Lønningslove, vi ikke kjende, og som maatte — kunde jeg tilføie — kunde opfattes som indeholdende en fin Ironi, hvis Braad var rettet mod Finansministeren selv. Jeg har ikke paa nogen Maade benegtet og vil ikke benegte, at der fremkommer væsentlige Forbedringer, og herved sigter jeg ganske særlig til Forslaget under Nr. 3 om, at Stykket Nr. 2 udgaar, og ligeledes til Forslaget under Nr. 6 om, at Stykket Nr. 8 udgaar. Begge disse Forslag ville medføre væsentlige Forbedringer af, hvad jeg havde tilladt mig at bringe i Forslag ved foregaaende Behandling, og forsaavidt kan man jo kun ønske, at dette maatte blive gennemført. Men hvad der er vist, det er, at det ikke er at fastholde aldeles uforandret det, hvormed vi forrige Aar erklærede at kunne slaa os tiltaals, og forsaavidt kan jeg derfor heller ikke finde, at der for mig, der havde en bestemt Overbevisning om, at det var det, vi skulde holde os til, kunde være nogen Grund til at gaa ind paa Forslagene. Det eneste Naturlige — tilstaar jeg — forekommer mig at være, at den høitærede Finansminister selv vilde have stillet Forslagene, i saa Fald vilde jo Sagen have faaet en noget anden Karakter. Imidlertid er jeg overmaade glad ved at se, at endel ærede Medlemmer have troet at kunne indkomme den høitærede Finansministers Ønske at bringe Loven i den Form, han foretrakter. Det maa jo nemlig erindres, at efter den Stilling, den høitærede Finansminister har indtaget, vil det Naab, som man kunde nære om at gennemføre Loven i den hidtil vedtagne Form, være reduceret til et Minimum. Jeg kan derfor heller ikke tilraade Nogen nu at fastholde den tidligere Form, og uagtet jeg ikke selv kan bidrage til at give Loven nogen anden Form, skal jeg dog gjentage, hvad jeg ogsaa har fundet Leilighed til at sige overfor den høitærede Finansminister, at naar Thinget maatte vedtage denne Affattelse af Loven, saa skal jeg med største Glæde give den min Stemme og ledsage den med mine bedste Ønsker paa dens videre Bei.

Dreſing: Da det stod for os som umuligt, efter hvad der var vedtaget i det andet Thing, at gennemføre det af Regjeringen fremsatte Forslag til en midlertidig Lønningsforbedring, hvor tarvelig og karrig den i og for sig maa erkjendes for at være, og vi paa den anden Side troede, at det var et almindeligt Ønske her i Landstthinget, at det i alt Fald ønskedes af det større Flertal her i Thinget, at Lønningsforbedringen ikke gik under, hvad der nu i en Del Aar havde været

bevilget paa Finansloven som Dyrtidstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd — et Standpunkt, som ogsaa Høiremindretallet i det andet Thing i alt Væsentligt havde staaet paa — saa vil det findes forklarligt, at vi stillede vort Forslag, saaledes som det skete ved 2den Behandling, og saaledes som det nu er vedtaget og foreligger til endelig Behandling af Landstthinget. Der skete imidlertid ved 2den Behandling betydelige Indsigelser fra den høitærede Conseilspræsident, som vi maatte erkjende for fuldt berettigede, og vi indsaa, at det var nødvendigt at tage saadanne Ændringer under Overveelse. Det høitagede kongevalgte Medlem (Andræ) har fulgt os, forsaavidt han har sluttet sig til Forslagene under Nr. 1 og Nr. 8, og efter den Motivering, vi nu have hørt af ham, finder jeg ingen Anledning for mig til at udtale mig videre om dem. Men skulde man overhovedet gaa ind paa Ændringer, saa maatte vi erkjende, at det maatte være vor Dypgave at føre disse helt igjennem og gjøre Rettelserne saa fuldstændige, som det var os muligt, og det saa meget mere, som vi vidste, at de ikke vilde fremkomme fra mere kompetent Side. Jeg skal da først vende mig til Forslaget under Nr. 2, som gaar ud paa, at „et Dyrtidstillæg“ forandres til: „en midlertidig Lønningsforbedring“, at i 4de Linie forandres „Dyrtidstillæg“ til: „denne Lønningsforbedring“, og at altsaa gennemgaaende „Dyrtidstillæg“ forandres til: „Lønningsforbedring“. Dette er en Følge af, at vi maatte erkjende, at Repræsentationen i forrige Aar havde betragtet Voteringen af et Dyrtidstillæg som en sidste Bevilling og som afsluttet, og vi maa jo indrømme, at der i Virkeligheden ikke kan tales om en Dyrtid, men om en permanent Tilstand, som er en Følge af Pengenes synkende Værd, der jo igjen medfører, at de hidtil normerede Lønninger for Embeds- og Bestillingsmænd ikke ere tilstrækkelige, men trænge til en Forbedring. Dette er Grunden til, at vi have stillet dette Forslag. Hvad Forslaget under Nr. 3 angaar, at Stykket Nr. 2 udgaar, maa vi betragte det som nødvendigt; thi hvis dette Stykke ikke udgaar, vil en Række af Embeds- og Bestillingsmænd, Premierlieutenanter og Telegrafembedsmænd, ikke faae den fulde Forbedring, som Folkethinget i det Forslag, der er oversendt til os, har tilfattet at give dem, og vi antage ikke, at det skulde være Landstthingets Mening at forhindre dem i at nyde denne. Det Samme gjælder om Forslaget under Nr. 5, hvor vi have foreslaaet indskudt: „Telegrafsubene herfra undtagne“. Thi ogsaa i § 2 af det Forslag, som er oversendt til os fra Folkethinget, har Folkethinget ment, at disse smaa Bestillingsmænd burde nyde Godt af Lønningsforbedringen, og vi ville naturligvis ikke afværge dette. Forslaget under Nr. 6, at Stykket under Nr. 8 udgaar,